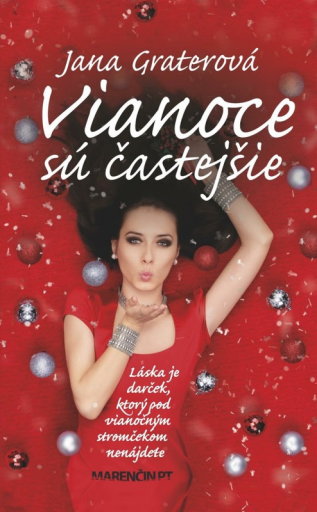

Jana Graterová

Vianoce sú častejšie

Láska je
darček,
ktorý pod
vianočným
stromčekom
nenájdete

MARENČIN PT

Jana Graterová
Vianoce
sú častejšie

**Láska je darček, ktorý pod vianočným
stromčekom nenájdete**

MARENČIN PT

© Jana Graterová, 2015
© Marenčin PT, spol. s r. o.
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
www.marencin.sk marencin@marencin.sk
Jazyková úprava Sylvia Sachs
Cover & Layout © Marenčin Media, s. r. o.
513. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-567-4

*Tento príbeh „zo života“ je literárne spracovaný
a dotvorený fantáziou autorky. Všetky opisované
postavy sú vymyslené a akákoľvek podobnosť je
náhodná.*

*Venujem „Romeovi“ za jeho
neutíchajúci virtuálny záujem.*

PROLÓG

Milý Romeo, vybral si si skutočne impozantný nick, hoc nechápem, prečo práve tento. Naozaj si myslíš, že sa ti hodí? Že si taký šlachetný a schopný úprimných citov ako hrdina Shakespearovej drámy?

Radšej neodpovedaj, nepíšem ti preto, aby si mi zase nadával. Už stačilo! Vzdávam sa. Áno, ty môj bojovník za pravdu, čítaš dobre, vzdávam sa.

Pýtaš sa, prečo ti kazím radosť z hry?

Pretože tá chorá hra baví len a len teba, milý Romeo!

Mňa tvoje žabomyšie vojny nezaujímajú. Ani trocha. Pochop konečne, že ja, so svojou úprimnou holubičou povahou, slabou lexikou a nižším íkvé, nemôžem byť, ako tvrdíš, prefikaná intrigánka, čo múti tvoje priezračne čisté vody.

Ja nie som z tých hrdiniek, čo idú aj cez virtuálne mŕtvolky, naozaj nie. Vôbec ma nepoznáš, Romeo. Videl si ma len na fotke, aj to ktovie, či bola moja. Vieš o mne len to, čo ti ponúkol google, alebo čo si si prečítal z mojej internetovej korešpondencie, keď si sa na mňa napichol.

Je načase sa zoznámiť, Romeo, alias Palko, Janko, či Ferko, či aké meno máš v občianskom preukaze. Áno, rozhodla som sa, že sa ti otvorím ako mušľa vo vriacej vode a poviem ti o sebe všetko, takmer všetko, aby si už nemusel snoriť v mojich mailoch či správach a potom

písať tie škaredé veci, nedôstojné tolkej inteligencie, čo v tebe drieme, drahý Romeo.

Začnem tou príhodou, ktorá ma mala zastrašiť a zároveň ti pomôcť nazrieť do môjho života. Už sa nemusíš namáhať. Teraz môžeš nazerať, koľko len chceš, nech sa ti páči, Romeo, dvere sú otvorené...

1. kapitola

Už dávno som s tým chcela skončiť. S celým tým virtuálnym šialenstvom okolo mojej osoby. Keby som bola nejaká celebrita, tak by sa to dalo pochopiť. Ten nezdravý záujem a psychopatické útoky. Ale ja som celkom obyčajná žena, matka, manželka. Áno, s chybami, ale kto ich nemá, Romeo?

Tak prečo?

Čo zlé som urobila?

Pátrala som vo svojej pamäti, vo svojom svedomí, vo svojej duši i v archíve správ, ale na nič som nenarazila. Na nič také závažné, čo by niekoho primälo k tolkej nenávisti, závisti a túžbe po pomste.

Virtuálny svet je nebezpečný.

Nikdy nevieme, komu otvárame svoju dušu, svoje srdce, však, Romeo?

V jedno zamračené dopoludnie sa ozval zvonček. Nečakala som žiadnu návštevu. Pri bránke stáli dve ženy a jeden muž. Neznámi ľudia.

„Hľadáme pani Ester,“ prehovorila jedna zo žien. Mohla som vystrúhať udivenú tvár a povedať, že žiadna Ester tu nebýva a ani nikoho s takým menom nepoznám. Veď ani na menovke pri bránke žiadna Ester nebola uvedená.

„A čo potrebujete?“ opýtala som sa namiesto toho, aby som ich rovno poslala preč.

„Vyveštiť!“

„Ehm...“ odhrnula som si vlasy z tváre.

„Potrebujeme vašu pomoc,“ povedala tá staršia.

„Prosím?“

„Hľadali sme vás tu takmer hodinu, tuto náš kamarát je už celkom zúfalý!“ povedala mladšia a ukázala na muža stojaceho vedľa nej.

„Nerozumiem! Kto vás poslal? Odkiaľ máte moju adresu?“ nešlo mi to do hlavy. Svoju adresu a skutočné meno nikde neuvádzam, nikomu osobné údaje neposkytujem. Ani na fejsbuku, ani na pokeni, ani vo svojich knihách. Nikde! Svoje súkromie si chránim, ako sa len v tomto svete moderných technológií dá, ale pred tebou som sa nechránila, milý Romeo. Lebo ty si veľmi šikovný a zdatný ítečkár, ty si najlepší, Romeo! Zistil si, kto sa za nickom Ester skrýva...

„Tak pomôžete mu?“ žena naschvál prepočula moje otázky.

„S čím?“ stále som nevedela, o čo tu ide. Či o nejaký žart, alebo...

„Veď sa na neho pozrite! Už je z neho troska! Ideme rovno z pohrebu,“ zafňukala spolu s mužom. Naozaj bol v čiernom obleku a vyzeral zúbožene. „Tak vyveštíte mu? Vraj ste najlepšia,“ dodala.

„To vám kto povedal?!“ vytreštila som na nich oči tušiac niečo nekalé. Podozrivé! Áno, hneď som si spomenula na teba, ty môj detektív Romeo. Na tvoj zmysel pre čierny humor a kriminalistické praktiky.

„Jeden náš známy,“ odvetila.

„Ako sa volá?“

„To nemôžeme povedať, tak vyveštíte mu? Stíha ho jedno nešťastie za druhým, asi ho niekto preklial!“

Pozrela som sa na toho muža, ktorý bol ako nemý

a vyzeral, že sa každú chvíľu zloží na zem. Nedalo sa rozoznať, či od alkoholu, či od únavy, či od niečoho iného. Pochybovala som, že by som mu práve ja mohla nejako pomôcť.

„Ale ja to už nerobím,“ nevedela som, ako sa mám vyhovoriť. V každom prípade som nemienila tých cudzích ľudí vpustiť dnu. Bavila som sa s nimi iba cez mreže zatvorenej bránky, čo mi dávalo určitý pocit bezpečia, ale ak by veľmi chceli, dnu by sa dostali. Stačilo nízku bránku preliezť.

Muž prestal hľadiť kamsi do diaľky a pozrel mi do očí zakaleným pohľadom.

„Zaplatíme vám, vraj beriete dvadsať eur,“ ozval sa prosebne nešťastným hlasom.

„Čože?! Dvadsať eur?!“ opýtala som sa nechápavo. V živote som od nikoho žiadne peniaze za veštenie nevzala! Teda za súkromné veštenie a do ruky.

„Dáme vám aj tridsať, ak sa vám to dá zdá málo,“ dodal muž.

Na chvíľu som zaváhala. Peniaze, ktoré mi nečakane prišli až pod nos, by sa mi veru zišli. Ale povedala som si – nie, nebudem riskovať! A s tým si nerátal, však, Romeo?

„Nie, nie...“ odháňala som svoju chamtivosť. „Ja veštím iba priateľom. Zadarmo! Iba tak, pre zábavu,“ dodala som nie veľmi presvedčivo.

„Prosím vás, tak mu vyveštite!“ asertivita staršej sa stupňovala, až som začínala mať strach.

„Nie, ja cudzím ľuďom neveštím... Nemôžete sa spoliehať na to, že osud z kariet vám pomôže vyriešiť váš problém,“ snažila som sa im vysvetliť svoje odmietanie.

„Takže sme sem cestovali zbytočne?!“ opýtala sa mladšia znechutene.

„Je mi to ľúto,“ povedala som a svoj pohľad presunula na muža, ktorý vyzeral ako vrah pred spáchaním trestného činu. Jeho tvár za mrežami brány mi ani nič iné asociovať nemohla! Začínala som tušiť, Romeo, že aj toto je tvoj spôsob, ako ma k smrti vystrašiť. Zneužiť nešťastie iných, zmanipulovať ich, to ti išlo vždy výborne! A možno si im za toto ochotnícke divadlo aj zaplatil. Ktovie, čo by sa stalo, keby som ich pustila dnu...

Keby som im naletela.

Možno chceli naozaj len vyveštiť, ale čo ak nie?

Americké filmy síce nepozerám, ale aj tak som sa neubránila filmu, ktorý sa mi premietol pred očami a svojimi strašidelnými scénami pripomínal tie americké.

Strach, predvídavosť a fantázia dokázali v mojej hlave vyčariť ne jeden nezmysel a ty si si niekde v bezpečí svojho bytu mädlil ruky, akú kulehu si na mňa zas vymyslel.

Ale možno si to nebol ty. Mohol to byť aj niektorý z tvojich virtuálnych kumpánov. Alebo celkom iný úchylák...

2. kapitola

Toto sa odohralo len nedávno. Iste ťa bude zaujímať, milý Romeo, ako žijem teraz, ako sa trápim. Bez chlapa a bez peňazí. Osamelá, frustrovaná, zúfalá, ohyzdná, odkázaná len na sociálne siete a intrigy. Tak si mi to minule napísal.

Tak posúď...

Len tak pre ilustráciu si predstav veľkú terasu luxusného bytu, kde sa oslavuje. Michaela sfúkne, s pomocou maminy, na torte jednu sviečku, všetci tleskajú, dedko Krištof celú túto parádu filmuje a ja všetko len potichu sledujem. Akí sú všetci happy, vysmiati, v dobrej nálade. Akoby nikdy predtým neboli medzi nami žiadne nezhody. Veľké nezhody, Romeo, dosť veľké...

Mala som pocit, že všetko zlé je už za nami a smerujeme k nirváne, lebo si to zaslúžime. Možno nás tá malá roztomilá Miška napokon všetkých spojí do jednej veľkej pozapletanej rodiny. To som si v tej chvíli pomyslela, Romeo. Že konečne nastal čas zmierenia.

Dokonca aj Marcela bola nezvyčajne srdečná a priateľská. Zvíjala sa so mnou ako s dobrou kamarátkou, ako keby som ani nebola manželkou jej bývalého.

Aj Jožo, jej terajší manžel, bol veľmi srdečný, avšak jeho srdečnosť bola úprimná. Nebudem tajiť, Jožko mi bol oveľa sympatickejší ako jeho manželka, i keď ona sa naozaj snažila. Tvárila sa chrumkavo a mladistvo

ako práve odtrhnutá broskynka, čo sa mi zdalo, v jej veku babičky, trocha nepatričné – najmä vzhľadom na jej manžela.

Priznám sa ti, Romeo, ako sme tam tak s Jožkom sedeli, ako výživový doplnok po expirácii, opäť som sa neubránila pocitu, že toho máme veľa spoločného. Ja som si tiež pripadala popri Marcele ako prezreté ovocie a opäť mi napadlo, že život nám rozdal nesprávne karty. On sa nehodil k Marcele a ja ku Krištofovi, ale už sme prešli príliš veľký kus cesty, aby sme mali chuť sa vrátiť.

Iba ak Marcela, tá vyzerala, že má chuť aj za desiatich...

Hm, ktovie, ako vyzerá ich bežný večer – prišla mi na um úplne scestná predstava z ich spálne. Jožko berie pravdepodobne Prostenal, vek už na to má, a ona berie asi niečo na upokojenie, chacha! bavila som sa na cudzí účet, akoby to u nás bolo lepšie. Iste to poznáš aj ty, Romeo, že od päťdesiatky vyššie sa v spálňach už iba spí, však?

Z nevhodných myšlienok ma vytrhol Marcellin smiech. Hlasný a priveselý. Víťala sa so synovou priateľkou, možno budúcou nevestou. Objímala ju a šúchala po chrbte, čo má byť asi znak vrúcnych citov a radosť, ale ja takéto prejavy vo svojom repertoári nemám. Bohužiaľ! Pamätáš, Romeo, čo som ti kedysi napísala? Moje city nie sú verejné, o to viac sú úprimné, veď sama sebe klamať nemusím. Ty si to však pochopil úplne nesprávne a usúdil si, že bežne klamem ako euro-poslankyňa v priamom prenose. Čiže ako Adriana, ale o nej až neskôr...

Marcela, podľa mňa, tiež klamala, a teraz nemám na mysli slová. Dojem šťastnej svokry budila dosť pre-

svedčivo a ja som jej závidela, že vie byť taká všeobjímajúca. Či už úprimne, či naoko.

Áno, závidela som, ale nie tak, ako si myslíš ty, Romeo! Moja závisť býva neškodná ako letná búrka a rozhodne sa nedá zrovnávať so závisťou tých tvojich virtuálnych konkubín! Moja závisť sa nedá zrovnávať ani s tou Marcelinou.

Marcela je vôbec celkom iná ako ja. Najväčší rozdiel medzi nami je ten, že ona sa dokáže tváriť... Teraz sa tvárila ako žena, ktorú majú všetci radi a ona má rada tiež všetkých, vrátane mňa, hnusnej macochy, čo sa nestará o jej deti. O jej dcéru Nelu a syna Marcela.

Najmä Marcel mi to dával často najavo, že nespĺňam jeho požiadavky, ale na tejto mierumilovnej oslave bol aj on v neobvykle dobrej nálade a taký ústretový, hm... Zrejme mu prospel ten Londýn. A nepochybne aj nová priateľka. Alebo konečne pochopil, že nie je stredobodom vesmíru, ale aj k tomu sa vrátim až neskôr, ak nemáš nič proti tomu, Romeo. Teraz predsa oslavujeme...

Marcel stál pri grile ako hlavný šéfkuchár a aj ako hlavný organizátor, prosto ako najdôležitejší prvok tejto oslavy, a práve nakladal na veľký tanier ďalšie kúsky ugrilovaného mäsa, keď k nemu pristúpil Jožo, aby sa s ním rozlúčil.

„Ty už ideš?! To si si nemohol zariadiť inak?!“ položil otázku nevlastnému otcovi so zreteľnou výčitkou a s výkričníkom v očiach. „Daj si ešte panenku,“ dodal.

„Ďakujem, stačilo, mäsko bolo výborné, ale už musím ísť,“ povedal Jožo a potľapkal po pleci svojho vyženeného syna.

„Škoda, myslel som, že budeme spolu dlhšie! My poobede odchádzame, tak sa už neuvidíme,“ povedal

Marcel trocha sklamane a trocha nahnevane. Nechápal, že keď sa sem dotrepe ON až z Londýna, tak niekto si urobí iný program, s inou spoločnosťou. Čo na tom, že je to vlastný syn, ktorý tu tri roky nebol a ktorý prišiel len toť z Kanady?!

„Marcelko, inak sa nedalo!“ zasiahla mama Marcela zmierlivo a potom svojho unaveného manžela s láskou objala. „Pozdravuj syna, zajtra nech určite príde, upečiem mu jeho obľúbenú bábovku, takú v Kanade nemajú!“

Jožo sa na svoju ženu vďačne usmial a pomalým krokom predčasne zostarnutého muža odišiel.

Len čo zmizol z dohľadu, Marcel sa s výčitkami obrátil na svoju matku: „Ani sme sa nestihli porozprávať! Nehovor mi, že si to nemohol zorganizovať inak!“

„No, nemohol!“ odvrkla Marcela podráždene a prevrátila oči.

„Nie vždy vyjde všetko podľa našich predstáv, Marcelko!“ podotkla som mierne ironicky, riskujúc, že jeho nevôľa sa obráti voči mne. Ale on, napodiv, nevybuchol, nezačal ma poučovať, iba prehltol a otočil sa ku grilu. Tentoraz sa hádka nespustila.

A potom, keď sme dojedli, manželov syn vyrukoval so svojím plánom a ja som pochopila, že sa nič nezmenilo! Jednoducho, bude potrebovať otca, aby mu pomohol v Londýne rozbehnúť biznis, takže by asi nebolo vhodné rozhádať sa, však?

Ani mama Marcela nezostala ticho a akoby mimochodom vyrukovala pre zmenu s tým, že jej dcéra Nela sa pri tej malej zničí a my predsa bývame najbližšie, tak jej iste radi pomôžeme.

Čiže klasika!

Situácia sa zlepšila iba v tom, že požiadavky sa pre-

dostreli sofistikovanejším spôsobom. Nie direktívne, nie hádkami!

Možno si prečítali nejakú príručku s názvom: *Ako dosiahnuť, aby macocha robila to, čo chceme, a bez nátlaku.*

Ale Marcela mala pravdu. Jej dcéra sa pohybovala po terase svojho luxusného bytu ako námesačná a jej manžel to zachraňoval. Obiehal všetkých hostí, či niečo nepotrebujú. Nela bola očividne unavená, ale povedz mi, Romeo, možno si to ešte pamätáš. Ktorá matka malého dieťaťa vyčerpaná nie je? Ja som zaspávala aj po-
stojačky, môj Marko vkuse plakal, ale Michaela je pokojné usmievavé zlatíčko, taký anjelič, takže ja si myslím, že Nelinka to zvláda, lebo ona je šikovná a chce ešte aj druhé dieťa, takže, čo si o tom myslíš ty, Romeo?

Nie, nemusíš mi odpovedať, to sú len také rečnícke otázky, ktorých zmysel uniká aj môjmu manželovi. Vždy ho rozčúlia, lebo nechápe, načo sa pýtam, keď nečakám odpoveď.

Ale pokračujme v oslave...

Nela držala malú na rukách, s vypätím síl sa usmievala a všetci jej rad radom gratulovali. Nie Nele, Miške. Aj tak z toho mala akurát traumy, z toľkých ľudí, a na tie darčeky, čo jej ukazovali, len bezprizorne zízala. Najväčšiu radosť z nich mali tí, čo jej ich dávali. Babka Marcela sa blysla ružovým kočíkom, druhá babka bábikou, čo rozpráva, a tretia babka, akože ja, v podstate ničím. Nepovažujem sa za babku, ja som iba ďalšia manželka, nič viac. Pochop, Romeo, zajtra sa s Krištofom môžem rozviešť, vydám sa za teba a stanem sa úplne cudzou a nevítanou osobou. (To bol iba príklad!)

Krištof je pokrvný deda, ale čo som ja?!

Zlá teta?

Takže dedo Krištof potriasol malej Miške ručičkou, predniesol blahoželanie, ktorému nerozumela, a Nele odovzdal darčeky, ktoré chcela – pyžamko a rozprávkové DVD.

Trocha som si pofrlala, keď som ho kupovala, že tiež by nemuselo byť také drahé, ale napokon som zistila, že opäť sme v súťaži o najdrahší darček skončili na poslednom mieste. Nielenže bol najlacnejší, ale aj najmenší.

Viem, čo si teraz myslíš, Romeo. Že som lakomá ako stará Holanďanka, lebo vieš, čo sa vraví o Holanďanoch – čo Žid zahodí, Holanďan zdvihne. Ale aj toto ti neskôr vysvetlím...

Druhý dedo, dedo Lukáš, rozmýšľal inak a svojej vnučke podaroval rovno veľké nákladné auto. Neviem, čo tým chcel vyjadriť. Že on, ako bývalý futbalista, by uvítal radšej vnuka? Alebo mali to auto doma a zavádzalo?

Vidíš, zas som sarkastická, ale iba v duchu. To, čo vyjde z mojich úst aj von, je iba zlomok toho, čo si myslím.

Našťastie, moje myšlienky nedokáže nik prečítať. To iba ja mám ten dar, že vidím každému až do jeho čierno-strakatej duše ako do studne. Iba niekedy, ak je voda v studni zakalená, na dno nedovidím. A poviem ti, Romeo, v dnešnej dobe začína byť čistá voda vzácnosťou. Nielen v studniach.

Ale už viem, čo kúpime Miške na jej druhé narodeniny. Veľkého plyšového maca. Ten nie je až taký drahý a nik ho nepriehliadne. Všetci budú hikať a o tom to je, či nie? Podľa mňa, milý Romeo, darčeky, ktoré nepotešia, sú zbytočné a Mišku by teraz najviac potešil mamin prsník plný mlieka. Z kočíka sa bude tešiť až neskôr.

Ale bola som ticho, usmievala sa a snažila sa byť príjemná, aby ma zas neohovárali. Už som dostala zopár lekcií, aj od teba, však, Romeo, že mám zapadnúť do davu, chváliť a byť usmiata, lebo uvidím...

Ktovie, čo behalo po rozume im.

Že som divná, lebo sa nad malou neroztápam a nezvateľ?

Poviem ti pravdu, mňa viac dojal dedo Lukáš s tým autom. Vážne! Tvrdý chlap a v očiach mal náznak slzičiek. Všimla som si to iba ja a hneď som si dávala na oči slnečné okuliare.

Bože, asi starnem, keď ma začínajú dojímať viac dedkovia než malé deti! zhrozila som sa. Ale čo som tých chcela povedať? Že možno máš šancu aj ty, milý Romeo, ak si už dôchodca.

A čo myslíš, ako tento úžasný deň skončil?

Hádkou?

Neuveríš, ale bez hádok!

Kto by to pred niekoľkými rokmi povedal?

Keď Marcela stále vrieskala do telefónu, Krištof chcel voňať fialky odspodu a ich deti sa cítili byť ukrátené.

A ja som to všetko potichu trpela.

Neviem prečo.

Žeby z lásky?

3. kapitola

Toto ťa bude, drahý Romeo, zaujímať, lebo táto kapitola bude o sexe a prvom stretnutí. Nevieť, ako je to u mužov, ale u žien sa prvé stretnutie zapíše do pamäti vždy najviac, niekedy až natrvalo. Keď budem mať osemdesiat, možno si nebudem pamätať ani len to, čo som mala na obed, ale prvé stretnutia ti opíšem do detailov.

Prvé stretnutie s Krištofom som si poznačila dokonca aj do diára. Nie preto, že bolo také výnimočné, ale v tom čase som si svojich chlapov musela organizovať. Nie, nie, zadrž, Romeo, nenadávaj mi hneď do kuriev, niežeby som tých mužov mala tak veľa, ale pracovne som bola veľmi vyťažená. Muža som mala v postate len jedného – syna Marka.

Ten sedel vždy v prvom rade, aj keď sa nič nepremietalo.

V druhom rade sedel môj milenec, i keď milenec je v tomto prípade silné slovo. Skôr občasník, automat na sex. Vhodiť mincu, stlačiť gombík a použiť. Nič navyše. Príšerne frustrujúce, ale také lákavé! Fungoval bezchybne a neodvrával. Presne ako robot. Robot s názvom Fedor. City nehrozili ani omylom. U neho. Ja som ich mohla rozdávať plným priehrštím, ale nik o moje city nestál.

Najhoršie boli voľné víkendy, keď bol Marko u svojho

otca a ja som chodila po byte ako smädná ľava, otvárala a zatvárala chladničku a čakala na telefonát. Ako inak, zbytočne! Nevieť, či aj on aspoň niekedy čakal na môj telefonát, ale vždy bol doma a nikdy ma neodmietol. To ma oprávňovalo si namýšľať, že mu nie som celkom ľahostajná. On je len prosto taký. Svojský! Jedinečný!

Ale hneď potom, po jeho návšteve, po sexe, som s nechutťou musela priznať, že TOTO nie je vzťah, že toto nemá význam. Že toto deptá moju ženskú dôstojnosť.

Bola som utrápená, Romeo, doslova utrápená a chcela som sa mu pomstiť, byť mu neverná a zabudnúť, ale jemu na tom aj tak nezáležalo. Neobmedzoval ma, nezaujímal sa o to, čo robím, čo cítim. To ty si celkom iný, Romeo, ty sa zaujímaš aj o to, čo mi kto píše, napichneš sa mi na IP adresu a čítaš – listové tajomstvo ti nič nevrať! Nevieť, znamená to, že ma tak strašne miluješ?

Fedor ma nemiloval, teraz to už viem, ale vtedy som stále dúfala, že raz to príde, tá láska!

Jeho návštevy boli ako cez kopirák. Sadol si pred televízor a do ruky chytil ovládač. Akoby prišiel len kvôli televíznemu programu, nie kvôli mne. Kým on pozeral na televízor, ja som pozerala na hodiny. Kedy ten debilný film už skončí?! Kedy sa konečne pozrie na mňa? Za tie štyri hodiny, čo u mňa sedel a chrúmal oriešky, som bola už nadržaná ako malá nymfomanka.

A on si len zívól! (Smeješ sa, Romeo?)

Poviem ti, s ničím podobným som sa ešte nestretla. Ani len v knihách. Po nociach som v posteli žeravila svoje mozgové závitky a snažila som sa prísť na to, či je psychopat, úchyl, alebo génus s titulom pred menom aj za menom. Génus, ktorý sa živí ako predavač hotdogov.